

Sygnatura akt VII U 1169/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Rej-Żuk

Protokolant: Anna Delestowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 lutego 2013 r. w J.

odwołania P. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 23.08.2012r. , znak: (...)

w sprawie P. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o rentę socjalną

odwołanie oddała.

Sygn. akt VII U 1169/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawca P. D. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 23.08.2012r. znak: (...) odmawiającej prawa do renty socjalnej. Uzasadniając podał, że jego niepełnosprawność istnieje od urodzenia, orzeczono wobec niego umiarkowany stopień niepełnosprawności z zastrzeżeniem, że może podjąć zatrudnienie w warunkach pracy chronionej, jednak w pobliskich miejscowościach nie ma takiego zakładu pracy. Wnioskodawca dodał, że chciałby ukończyć w przyszłości szkołę średnią, a świadczenie rentowe pozwoliłoby jemu na taką realizację.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie, ponieważ zgodnie z orzeczeniem Komisji lekarskiej ZUS, wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. D. ur. (...), (...) technolog robót wykończeniowych, nie pracuje.

/bezsporne/

P. Z. d. O. o. N.w B.orzeczeniem z dnia 29.02.2012r. stwierdził umiarkowany stopień niepełnosprawności od 16 roku życia do 28.02.2015r. i wskazano na odpowiednie zatrudnienie – praca w warunkach chronionych.

Dowód: orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dn.29.02.2012r.-k.66 akt ZUS.

W dniu 29.05.2012r. wnioskodawca złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych wnioski o rentę socjalną. Lekarz orzecznik ustalił, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Komisja lekarska ZUS rozpoznała

obustronny niedosłuch głęboki – kompensowany obustronnym zaprotegowaniem z możliwością komunikowania społecznego, okresowe bóle kręgosłupa L-S bez następstw funkcjonalnych oraz dyskopatię L5,S1. Orzeczeniem z dnia 16.08.2012r. Komisja orzekła, że wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

Decyzją z dnia 23.08.2012r. znak: (...) odmówiono wnioskodawcy prawa do renty socjalnej.

Dowód: wniosek o rentę z dn. 29.05.2012r. – k. 61 akt ZUS,

orzeczenie lekarza orzecznika z dn. 10.07.2012r. – k.66 akt ZUS,

orzeczenie Komisji lekarskiej ZUS z dn. 16.08.2012r. – k. 71 akt ZUS,

decyzja odmowna z dn. 23.08.2012r. – k. 72 akt ZUS.

Z przyczyn laryngologicznych wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Rozpoznano obustronny głęboki niedosłuch – głuchota socjalna oraz skrzywienie przegrody nosa. Charakter niedosłuchu nie uległ zmianie w porównaniu do badania poprzedniego, aczkolwiek znacznie zmieniła się sytuacja osobista, wnioskodawca ukończył szkołę i zdobył zawód technologa budowlanego, bez progresji zmian w obrębie narządu słuchu i równowagi, tj. obecności aktywnego procesu zapalnego, zaburzeń równowagi, pogłębienia niedosłuchu. Wskazana dalsza opieka laryngologiczna.

Dowód: opinia biegłej laryngolog z dn. 26.10.2012r. – k. 6 akt ZUS.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie mogło być uwzględnione.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że renta socjalna ma charakter świadczenia zabezpieczającego, zaś jej celem jest kompensowanie braku możliwości nabycia uprawnień do świadczeń z systemu ubezpieczenia społecznego ze względu na to, że całkowita niezdolność do pracy powstała przed wejściem na rynek pracy.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. nr 135, poz. 1268 ze zm.), świadczenie to przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, w trakcie nauki lub nauki w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej. Ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje się na zasadach i w trybie przepisów określonych w ustawie emerytalnej, stosując odpowiednio m.in. art. 12-14 powyższej ustawy. Przepis art. 12 ust. 1 tej ustawy, definiując niezdolność do pracy stanowi, że niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Przepisy ust. 2 i 3 wskazują, że całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Natomiast zgodnie z art. 13 ustawy przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji oraz możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy, jak też celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Dokonując oceny stanu zdrowia ubezpieczonego, należy mieć na uwadze, że w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej, o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena, czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (tak też w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2000 roku, sygn. akt II UKN 113/00; OSNAP z 2002 r., nr 14, poz. 343). Ocena całkowitej niezdolności do pracy, w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania pracy, co do zasady wymaga wiadomości specjalnych. W takiej sytuacji, sąd nie może orzekać

wbrew opinii biegłych sądowych. Jednocześnie należy uwzględnić, że w sprawach o rentę z tytułu niezdolności do pracy ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy jako przesłanka renty ma tu znaczenie prawne (por. Sąd Najwyższy w wyroku z 3 września 2009 r., III UK 30/09, LEX nr 537018).

Mając na uwadze powyższą regulację prawną, w oparciu o przeprowadzone postępowanie dowodowe przyjąć należało, iż wnioskodawca nie spełnił niezbędnej przesłanki, warunkującej nabycie prawa do renty socjalnej jaką było ustalenie całkowitej niezdolności do pracy, z tego też powodu zaskarżoną decyzją z dnia 23.08.2012r. odmówiono prawa do spornego świadczenia.

W tym celu Sąd powołał biegłą z zakresu laryngologii, tj. specjalności odpowiadającej schorzeniom wnioskodawcy, która w swojej opinii, wydanej również o analizę dokumentacji lekarskiej znajdującej się w aktach sprawy, w sposób zgodny z posiadaną wiedzą medyczną uzasadniła swoje wnioski. Biegła jednoznacznie wskazała, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Biegła podkreśliła, iż w poprzednim okresie opiniowała o uznaniu u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy ponieważ wówczas był uczniem i nie miał wyuczonego zawodu. Od tamtego czasu stan ten się o tyle zmienił, iż wnioskodawca uzyskał zawód. Z uwzględnieniem zatem tej okoliczności obecnie należało oceniać jego stan zdrowia w kontekście niezdolności do pracy. Opinia biegłej była wiarygodna, sporządzona została po osobistym przebadaniu wnioskodawcy oraz po wnikliwej analizie dokumentacji medycznej w sposób zgodny z posiadaną wiedzą medyczną, przeto Sąd przyjął ją jako własną.

W ocenie Sądu, wnioskodawca niewątpliwie cierpi na obustronny głęboki niedosłuch, jednakże stopień nasilenia tejże dolegliwości nie jest na tyle wysoki, by jakakolwiek praca zarobkowa stanowiła uzasadnione przeciwwskazanie do jej wykonywania. Podkreślenia wymaga również fakt, iż opinia biegłej przeprowadzona dla potrzeb niniejszego postępowania w pełni pokrywała się z oceną stanu zdrowia wnioskodawcy dokonaną przez komisję lekarską ZUS. Nie sposób zatem było przyjąć, opierając się na zasadach doświadczenia życiowego, by wszyscy lekarze specjaliści badający wnioskodawcę oraz analizujący historię jego choroby dokonali błędnych ustaleń przy badaniu jego zdolności do pracy, dlatego też ustalenia i konkluzje poczynione przez biegłą uznać należało za absolutnie wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem.

Zdaniem Sądu oceny powyższej w niczym nie mogło zmienić przekonanie ubezpieczonego o złym stanie swojego zdrowia. Zgodnie bowiem z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, subiektywne przekonanie strony o stopniu niezdolności do pracy ze względu na stan zdrowia nie może mieć decydującego znaczenia dla ustalenia prawa do renty socjalnej, albowiem miarodajny jest obiektywnie istniejący stan zdrowia, stwierdzony w toku postępowania, do której to oceny uprawnieni są biegli lekarze o specjalności odpowiadającej schorzeniom osoby badanej (porównaj analogicznie: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.10.1968r., III PRN 66/68, LEX nr 13987).

Sąd zważył, że bez znaczenia dla niniejszej sprawy miało przedłożone przez wnioskodawcę orzeczenie z dnia 29.02.2012r. P. Z. d. O. o. N.w B., którym zaliczono wnioskodawcę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od ukończenia 16 roku życia do 28.02.2015r. Z treści orzeczenia wynika ponadto, że wnioskodawca jest osobą zdolną do wykonywania pracy w warunkach chronionych. Wobec powyższego należało przyjąć, że również Z. d. O. o niepełnosprawności nie wykluczył możliwości wykonywania przez wnioskodawcę pracy zarobkowej. Odnosząc się do wzajemnych relacji „niezdolności do pracy” oraz „niepełnosprawności” należy stwierdzić, że każde z tych pojęć posiada odmienną definicję zawartą w odrębnych aktach prawnych (odpowiednio ustawa o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawa o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123, poz. 776 ze zm.)), orzekanie w sprawie ustalenia stopnia niezdolności do pracy i ustalenia stopnia niepełnosprawności należą do innych organów i stanowią przesłanki ustalenia prawa do korzystania z różnego rodzaju świadczeń lub uprawnień. Niepełnosprawność jest pojęciem szerszym niż niezdolność do pracy, a zatem nie każda osoba niepełnosprawna w stopniu umiarkowanym jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Ustalony u wnioskodawcy umiarkowany stopień niepełnosprawności nie jest tożsamy z niezdolnością do pracy na gruncie ustawy o emeryturach i rentach. Jak wskazano wyżej, w orzeczeniu o niepełnosprawności nie stwierdzono, by wnioskodawca był niezdolny do pracy, a wskazano jedynie o potrzebie przystosowania dla niego stanowiska pracy. Bez znaczenia dla oceny Sądu pozostają wywody wnioskodawcy, iż taki rodzaj zakładu pracy nie istnieje w

miejscu jego zamieszkania, ani też w pobliskich miejscowościach. Tego rodzaju niedogodności wykraczają bowiem poza zakres norm regulujących przyznawanie świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych. Istotne znaczenie mają jedynie przesłanki, których spełnienie jest niezbędne do nabycia świadczenia i które to przesłanki zostały konkretnie wymienione przez ustawodawcę.

W tej sytuacji Sąd oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnej analizy zebranego w sprawie materiału, w oparciu o obowiązujące przepisy przyjął, że odwołanie wnioskodawcy było bezzasadne i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc podlegało oddaleniu.